

Милосав Славно Пешић

ЧАЈ ОД ЛОТОСОВОГ ЦВЕТА

Стојим згрчен, мокар, прозебао, љут, под бичем кише у Влајковићевој улици испред броја осам, псујем, проклињем, претим, убеђујем пуном снагом слаткоречја и логике, али смирени, мршави, проседи, педантно очешљани портир штампарије ГЛАС, у беспрекорно испеглавној загасито браон униформи на којој, на левом џепу блузе, белим свиленим концем пише СИГУРНОСТ, не попушта. Помишљам да је у договору с небом, са кишом, са Хидрометеоролошким заводом, са Борисом Кољчицким, са Радојком Мрљешом, директором штампарије на којег, помало, личи, и, коначно, са Мартом која, можда, сада, тамо горе, кокетира и намигује неком заблудном метеру само да би, мимо реда, преломиио странице њеног ГЛАСНИКА, што га, на мађарском језику, издаје Заједница југословенских пошта. Платиће ми то, платиће као никад што није. О Марта Шалго! Видиш ли моје муке, немир мој и болест нашу? Раскини уговор с нечастивим, баци преводе, згужвај коректуру, нека све припадне ђаволу, проспи слог, заустави кишу јер само ти то још можеш и идемо кући. Горим, горим, лепотице. И дрхтим. И пропадам. У грозници сам.

Портир лукаво жмирка кроз прозорче масивних, окрванних, улазних врата. Гледа како се киша стропоштава на плочник и како брзају поточићи. Гледа како ме убија. Све своје невоље, које је тако добро и вешто скрио испод лепо очешљане косе, испод униформе СИГУРНОСТИ, сада му изгледају безначајна у поређењу са влашћу коју данас има пада мном.

„А шта би ти, голубићу, у штампарији радио“? пита по ко зна који пут.

„Чекао бих Марту“.

„Па, чекај, брате, чекај: ко ти брани? Али, у штампа-рију, да знаш, не можеш да ућеш. Такав је пропис. Нисам га, брате, ја измислио. Није ово, лепи мој, чекаоница па да убијаш време, да шибицариш. Ни личну карту немаш, еј. На зло ће то да изађе. Немој после, мене да кривиш! Како да те пустим, ајде, кажи сам? Ко ће после да одговара ако нешто засвињаш? Шта да кажем кад ме позову на одговор-ност? Нисам знао да је беспосличар. Сажалио сам се, поки-сао је, чемерник, па сам га, без провере, пропустио...“

„Нисам беспосличар“, протестујем али портир, очи-гледно, не хаје за моје опирање, за моје невоље.

„Добро, де,“ помирљиво ће, „а шта ако сипаш песак у ротацију, бациш опушак у ролне са филмовима, смоташ штогод? А? Шта ћемо онда? Хоћеш да робијам уместо те-бе?“

ПОРТА

Говорим му да сам ровитог здравља, да ће ме ова ки-ша дотући, да се нећу макнути испред портирнице, да ћу бити мањи од маковог зрна, глас ћу изгубити, а Марту мо-рам да сачекам. Морам! Немам кључ од стана, немам куд да одем, да главу склоним. Говорим му, што и сам види, да сам мокар као сунђер и молим га да је позове, да јој, из портирнице, телефонира. Само нека каже да сам стигао. Ништа више, ништа друго. Марта ће одмах доћи, учиниће нешто. Марту, сигурно, зна.

„Знам ја, лепи мој, Марту, али се тебе нешто не сећам. Не знам каква ти је нарав. Можеш да протрчиш док теле-фонирам па ко после да те јури по штампарији? Ако ми про-макнеш, а личну карту немаш, ништа не знам о теби, како да се оправдам? Можда си и ту причу са Мартом измислио. Можда никад није чула за тебе. Еј, лепотица је наша Мар-та, па зар ће с тобом овако“, поћута мало, „покислим“.

„Ви сте криви што сам покисао“.

„Ех, ја, ја! Хоћеш службу да изгубим па да ти се при-дружим у дангуби“?

„Прећи ћу на другу страну улице док је позовете“.

„Да узмеш бољи залет, а? Не пролази то, друшкане, код мене. Ако хоћеш да је чекаш што не одеш у РАБ“?

„Без динара сам, човече. Ни за чај немам. Истераће ме из бифеа ако ништа не наручим“.

„Истераће, истераће, јашта нег ће истерати“, певуши портир и као да је живнуо над мојом невољом. Чему ли се, само, сада свети преко мојих леђа? Ко ме? Зашто?

Одједном: сунце! Плаветнило. Дуга. На вратима, оза-рена Марта. Узбиљи се кад ме угледа:

„Видане! Зашто ТУ стојиш? Сав си мокар. Зашто се ниси јавио? Зашто ниси дошао на прелом? Откад стојиш“?

Бујица питања. Како да одговорим док ме грли, мок-рог, прозоблог, док ме стеже и гуши. Марта, Марта, Марта!

Портир јој се осмехује, уз наклон. Матора улизица!

„Чекај“, Марта ће, „да позовем такси“.

„Немој, нема потребе. Иће ћемо пешнице. Киша је ста-ла“.

„Али, сав си мокар“!

„Не мари“.

„Прехладићеш се. Шта, после да радим“?

„Не брини. Горе не може да буде“.

„О, лудо“!

Опет ме грли, опет љуби. Капут ми је отежао од воде. коса мокра, ципеле пуне али осећам Мартину топлоту, греје ме. Дах њен, уста њена. Идемо жмурећи, гледамо се изнутра.

„Мислио сам да ћеш данас раније завршити прелом“, сумњичав сам.

„И ја сам мислила, али је било пуно посла. Добила сам и лоше слагаче, шифове пуне грешака. Ууууужааас!!! Почели су да слажу све ситнијим словима, све ситнијим. Сваким даном су све ситнија. Излудећу. Страшно сам уморна, „говори кроз пољупце, „од превода, од коректуре, од буке, од запаре у штампарији, од свега. . .“

„И од мене“, излете ми.

У ствари, не знам шта ми је. Не верујем да, збиља, има толико посла у штампарији, да је слог сваким даном све ситнији, ни да су слагачи лоши. Ништа јој не верујем. Ништа! Изгубићу је од силне жеље да је задржим.

„И од мене“, понављам као да ми баво седи на мокром рамену. Опет ме љуби, све већим жаром. Ударићемо у нешто, згазиће нас неко.

„Само од тебе нисам“, говори мазно.

Застидим се свог понашања, сумњи. Али онај не седи миран на рамену. Стално цупка. Бар да ме је, ништарија, од кише сачувао. Него неће да се истрчава, главу своју чува — моју подмеће.

„Марта!“, стискам је, снажно, дивље, очајнички. Она се мало удаљи, гледа ме, смеје се.

„Хеј!“ кликне изненада, док пролазимо крај ЦЕНТРО-ПРОМА, „хајде да свратимо. Чаја више немамо, а већ ће се наћи још која ситница, да се после не враћам“.

Улазимо. Носим корпу, она иде напред, бира, разгледа, одлучује, мерка. Узима разне кесице, тегле, конзерве, триста чуда, шарену лажу и — превише приноси очима док чита етикете. Уморна је, мислим. Ипак је уморна. Слова су ситна, још увек чујем како ми звони њен глас. Не могу да јој помогнем: наочари су ми се замагле, ништа, тако рећи, не видим. Гледам као кроз маглу. Беспомоћан сам.

Најзад, стижемо кући, задихани, срећни, уморни. Пресвлачим се и сушим косу. Марта нешто петља по кухињи. Чујем да нешто довикује али је, од буке фена, не разумем.

Искључујем фен.

„Од чега хоћеш да ти скувам чај“? пита Марта.

Ах, да. Од лотоса, знаш већ“!

Готом укључујем радио. Пријатно је бити опет у топлом, сувом, безбедан, са Мартом, уз музику. Миран.

Марта ускоро стиже са чајем. Пажљиво ставља шоље а сте затим, док се мало охлади јер тек тада добије специфичну, пријатну, арому одлази у кухињу по слане колаче, њен специјалитет.

ПОРТОГА

Онда седа за сто. Чаврљамо о проблемима превођења, о мукама кроз које пролази док трага за правим речима, и, опет, о неизбежном ситном слогу који веома замара, о немарним слагачима.

И тада, наједном, видећи како сконцентрисана, напета, покушава да напица дршку шоље са чајем схватам да. . . Али, не, не! Скоро да сам крикнуо. Немогуће! Ипак, Марта претури шољу и чај почиње да се разлива по столу, натапа миље, долази до ивице и капље на тепих. Тап, тап, тап.

Марта скаче, скоро преплашена, иде, унезверена, по сунђер, док отиче чај од лотосовог цвета, односећи, својим капима, и део нашег живота, наше сумње, љубави, радости, амбиције. Мартин вид, Мартин вид.

Тап. . . тап. . .

Како је све прекратко трајало. Трен. И као што про-
сути чај више нећемо моћи да попијемо, тако ни наш зајед-
нички живот више нећемо моћи да, изнова, проживимо. Да
надокнадимо пропуштено у трци, у неверици, у сумњи, у
љубави. . .

Тап. . . Тап. . .

Марта се враћа са сунђером али као да је више нема.
Прелази сунђером преко стола, упија чај као да нас брише
из живота. Дижем своју шољу да је не би претурила. Све је
узалуд. Мој чај стоји али мене све мање има. Разлог посто-
јања нестаје.

Тап.

Тап.

Тап.